

извиква велегласно българският делегат и ги води при Царя въ особната му близосъседна стая. Царятъ, сладка, симпатична, но въ сжщото време изразителна физиономия, ни посръщна правъ, подаде ни по най-милостивъ начинъ ржка, която искаме да целунемъ, като му се покланяме, но той не ни остава. Попита ни, на кой езикъ говоримъ, но самъ захвана най-напредъ по френски. И преди още ние да продумахме нѣщо, той ни каза, че той знае, съ каква целъ ние сме тръгнали да ходимъ по Европа при правителствата на великигѣ сили. При това, той ни рзказа, какви старания е полагала всѣкога Русия за действителното подобрене положението на християнитѣ на Изтокъ, и какъ и сега българитѣ сж предметъ на неговитѣ грижи. „Двадесетъ години, каза той, Турция ни обещава съ голи думи и съ голи обещания. Това трѣбва да се свърши. Много ми е драго, че въ сегашната Цариградска конференция всички сили били съгласни за предлаганитѣ реформи. Но работата е, че взетитѣ решения, за които сте се научили отъ князъ Горчакова, трѣбва да станатъ дѣло, и ние ще гледаме това да се постигне тоя пътъ.“

Като се поспрѣ Царятъ тукъ, азъ се възползувахъ отъ това и му отправихъ на френски следнитѣ думи:

„Ваше Величество! Ние сме дошли отъ страна на българския народъ въ Русия не да защищаваме дѣлото му предъ Ваше Величество, защото, както ни каза това и славниятъ тълкователъ на Вашата мисль, князъ Горчаковъ, това дѣло е спечелено въ Русия. Ние дойдохме въ Русия да поднесемъ Вамъ и ней дълбоката и вѣчната признателность на тоя народъ за живия интересъ, който Вие взимате въ сждбата му, най-вече при днешнитѣ му теглила и беди, стигнали до неможе вече по-нататкъ. Той чака спасението си отъ руския царъ и руския народъ.“

Благороднитѣ и човѣколюбиви усилия, които Ваше Величество полагате, за да направите въ бждеще невъзможно възврщането между тоя народъ подобни теглила и подобни злочестия, се благославятъ и ще бждатъ за всѣкога благославяни отъ цѣлия християнски, отъ цѣлия образованъ свѣтъ. Българитѣ особено, като трептятъ въ сърдцата си отъ надежда за по-добра участь и отъ признателность за руската милость, съ съзри на очи, обрнати къмъ северъ, молятъ да имъ се позволи да приветствуватъ чрезъ своигѣ скромни делегати, своя избавителъ въ лицето на великодушния монархъ на великия руски народъ, съ когото толкозъ свещени свръзки свръзватъ нашия народъ, днесъ тъй злощастенъ“,